

PERUSSUOMALAISTEN **MAASEUTUPOLIITTINEN** OHJELMA 2022

*Niin kuin eteläinen ja pohjoinen Suomi
täydentävät toisiaan,
tarvitsevat kaupungit maaseutua
ja maaseutu kaupunkeja.*

JOHDANTO

MAASEUTU KOSKETAA JOKAISTA

Suomalainen maaseutu on erottamaton osa Suomea ja suomalaista elämäntapaa. Se on elintärkeä osa maamme elinkeinoelämää, huoltovarmuutta ja elinympäristöä. Maaseutu ja maaseutumaiset alueet ovat paljon muuta kuin ruoka-aittoja jossain syrjässä; ne ovat synnyinsijoja, perinnemaisemia, vilja- ja karjapeltoja, järviä, koskia, lehtoja, soita ja hoidettua tai luonnontilaista metsää. Ne ovat kyliä ja kyläkouluja sekä omaleimaisia yhteisöjä, joissa korostuvat yritteliäisyys ja sinnikkyys. Maaseudun olot ovat olleet jo ammoisista ajoista lähtien karut, mutta silti sieltä on ponnistettu, metsiä raivattu pelloiksi, karjaa kasvatettu ja koko Suomen elintaso nostettu. Maaseutu ei kosketa pelkästään maaseutuasukkaita, vaan myös kaupunkilaisia; kesäiset matkat maaseudulle mummolaan, kesämökkit järvien rannoilla ja kokoontumiset suvun kanssa sukutiloille kuuluvat suomalaiseen elämään. Maaseudulla käydään nauttimassa jokamiehen oikeuksista, virkistäytymässä, retkeilemässä ja otollisilla alueilla metsästävässä ja kalastamassa. Suomalaista ei voi erottaa luonnosta ja maaseudusta - jokaisella on jonkinlainen kosketuspinta maaseutumaisiin alueisiin tai juuret maaseudulla.

PUHDASTA RUOKAA JATKOSSAKIN - SUOMESTA

Suomi elää maaseudusta ja metsistä. Suomalaiset ovat kautta historian kunnioittaneet luontoa ja eläneet sen armoilla. Karuissakin olosuhteissa suomalaisen sitkeyden ansiosta eläintuotanto on kehittynyt maailman huipputasolle, eikä kotimainen ruoka ole antibioottien tai torjunta-aineiden kyllästävä. Samalla on pidetty huolta alkuperäisrotuisista lehmistä, kanoista, hevosista ja lampaista,

jotka ovat vuosien saatossa sopeutuneet erityisesti suomalaisiin olosuhteisiin.

Perussuomalaisille ei ole samantekevää, miten ja missä ruokaa tuotetaan. Kansainvälistyneessä maailmassa pitää huolehtia ensisijaisesti oman kansan pärjäämisestä. Kaikkein tärkeimmälle sijalle nousee puhdas lähellä tuotettu ruoka, jonka tuottaminen ei saa olla riippuvainen kriiseistä maailmalla. Kasvukausi on maassamme lyhyt, minkä vuoksi suomalaisille on turha tuputtaa ohjeita ja sääntelyä Etelä- tai Keski-Euroopasta, missä ei ole ymmärrystä Suomen erityisolosuhteista.

HALUAMME PITÄÄ KOKO SUOMEN ASUMISKELPOISENA

Perussuomalaisen politiikan lähtökohtana on se, että koko maa on pidettävä asumiskelpoisena. Jokaisen ihmisen tulee saada asua siellä, missä on onnellisimmillaan, eikä poliittisella ohjauksella pidä pakottaa ihmisiä muuttamaan kaupunkeihin. Perussuomalaiset näkee maaseudun mahdollisuutena sekä menestystekijänä ja ennen kaikkea ymmärtää maaseudun erityisyyden maamme kannalta. Maan ja metsän antimia tuottavat, jalostavat ja kuljettavat yritykset luovat hyvinvointia koko Suomelle. Maaseutu on myös mielekäs ja turvallinen ympäristö lapsille ja nuorille kasvaa. Luonnon kunnioittaminen sekä erä- ja perinnetaidot siirtyvät sukupolvelta toiselle. Yritteliäisyys ja yrittäjyys kasvavat maaseudulla, kun elanto on hankittava itse. Jotta maaseutu ja maaseutumaiset alueet voivat kukoistaa, maaseudun erityispiirteet on tunnistettava ja niistä seuraavien johtopäätösten on tuotettava alati kehittyviä politiikkatoimia. Suomalainen asenneilmapiiri tarvitsee myös kohennusta; maaseudulle jääneet tai sinne palaavat ihmiset eivät ole suinkaan epäonnistujia, vaan kotimaamme menestyksen takaajia.

OMAVARAISUUS JA HUOLTO- VARMUUS KUNTOON

Valitettavasti liian usein maaseudun ja siellä tuotettujen raaka-aineiden tai tuotteiden arvo ymmärretään vasta kriisien kohdatessa. Maanviljelyä, ruoantuotantoa ja metsänhoitoa soimataan päästöistä, vaikka todellisuudessa maaseudulta löytyvät ratkaisut myös luonnon kannalta kestävään elintapaan. Perussuomalaisille omavaraisuus ja huoltovarmuus ovat asioina etusijalla. Jotta maaseudun tuotteet voidaan kuljettaa myös kaupunkiin, kulkuyhteydet eli rata- ja erityisesti tieverkko tulee olla kunnossa. Maaseudulla yksityisauto on välttämättömyys, jotta arjen pyörittäminen on mahdollista. Lisääntyneet etätyömahdollisuudet avaavat aivan uudenlaisen maailman, jolloin muitakin kuin maaseutuelinkeinoja voidaan harjoittaa myös maaseudulla. Tämä vaatii kuitenkin toimivia kiinteitä verkkoyhteyksiä koko maahan.

SUOMEN VOITAVA PÄÄTTÄÄ ITSE METSISTÄÄN

Suomalaiset metsät ovat kansallisomaisuuttamme, ja toisin kuin monissa muissa maissa, myös vahvasti yksityisomisteista. Jokaisella tulee olla oikeus päättää omasta omaisuudestaan. Perussuomalaiset ei hyväksy sitä, että Euroopan unioni pyrkii ulottamaan päätösvaltaa suomalaisten metsiin, ohjeistaa metsänhoidossa tai sen käytössä. Suomen metsäpolitiikasta päättäminen kuuluu Suomelle ja suomalaisille itselleen, ei kellekään muulle. Suomen ensiluokkaisesti hoidetut metsät toimivat myös maamme hiilinieluinä, eikä niillä pidä kompensoida muiden EU-jäsenvaltioiden kyvyttömyyttä pitää metsistään huol-

ta. Niin ikään metsästyksen emme tarvitse ulkopuolista sääntelyä. Suomalaiset erä- ja perinnetaidot ovat osa kulttuuriperintöämme, ja metsästyksellä on tärkeä asema nykypäivän maaseudun yhteisöllisyyden luojana ja ylläpitäjänä riistanhoitotehtävistä puhumattakaan. Metsästyksellä on kuitenkin varjostanut maamme petopolitiikka, jonka vuoksi esimerkiksi metsästykskoiran päästäminen metsään on voinut estyä kokonaan. Perussuomalaiset vaatii, että jokaisella suomalaisella on oikeus suojella omaisuuttaan ja oikeus harjoittaa elinkeinoaan. Pihoihin hakeutuvat suurpedot, elinkeinoja jatkuvasti häiritsevät susilaumat tai yksittäiset petoeläimet täytyy pystyä poistamaan, jotta Suomeen ei synny populaatioita, jotka tottuvat ihmisen hajuun ja hakeutuvat ihmisasumusten liepeille esimerkiksi ravinnon toivossa.

HYVINVOIVA MAASEUTU KOKO SUOMEN ETU

Perussuomalaiset on koko Suomen puolue. Arvostamme perinteitä, kunnioitamme monipuolista luontoamme ja haluamme, että maaseutu kehittyy. Puhdas luonto ja hyvinvoiva maaseutu ovat kaikkien suomalaisten etu. Haluamme turvata jokamiehen oikeudet tulevaisuudessakin, puolustamme suomalaista eränkävintiperinnettä ja haluamme lisätä ymmärrystä ylisukupolisesti suomalaisen ruoantuotannon ja metsänhoidon merkityksestä ja saavutuksista. Perussuomalaiset ajaa sinivalloista siirtymää myös maaseutualoilla ja maa- ja metsätaloudessa: haluamme nostaa Suomen omavaraisuusastetta, pitää päätösvalan omissa käsissämme ja päästä tilanteeseen, jossa suomalaiset saavat aidosti valita oman asuinpaikkansa ja elää oman näköistään elämäänsä – myös maaseudulla.

SUOMALAINEN PUHDAS RUOKA ON KAIKEN ALKU JA JUURI

MAANVILJELIJÄN TOIMEENTULON ONGELMAT RATKAISTAVA

Maataloutemme tärkein ratkaistava ongelma on maanviljelijän toimeentulon riittämättömyys. Tilakoot ovat kasvaneet ja merkittävä osa maataloista lopettaa vuosittain toimintansa kannattamattomana. Pärjääminen alalla vaatii miljoonaluokan investointeja, ympärivuorokautista työtä ja joustamista päivästä toiseen. Alati nousevat tuotantopanosten, kuten energian, polttoaineiden, rehun, lannoitteiden, siementen ja muut kustannukset koettelevat alkutuottajia, ja tuotannosta tuleva korvaus on nykypäivänä täysin riittämätön. Maatalousyrittäjät uupuvat valtavan työmäärän ja velkataakan alla. Talousneuvontaa, turvaverkkoja ja lomituspalveluita on aivan liian vähän tarjolla, vaikka kyseessä on Suomen huoltovarmuudelle ja koko yhteiskunnalle tärkeä ala.

Maatalouden kannattavuuden parantamiseksi on tehtävä merkittäviä toimenpiteitä kustannusten laskemiseksi ja tulojen kasvattamiseksi. Esimerkiksi veropolitiikan on suosittava suomalaista maanviljelyä. Maatalousraken-
nusten kiinteistövero tulee poistaa pysyvästi. Energian ja polttoaineiden hintojen on pysyttävä kohtuullisina. Kuolinpesien purkuun on syytä lisätä verotuksellinen kannuste, sillä peltoa ja metsiä omistavia kuolinpesiä voi olla useassa sukupolvessa. Henkistä jaksamista turvaamaan on lisättävä maanviljelijöille kohdennettuja palveluita. Lisäksi on huolehdittava eläinlääkäripalveluiden saatavuudesta ja kohtuullisesta hinnasta. Nuoren viljelijän vuotuista yrittäjätulo- ja koulutusvaatimusta on helpotettava. Maatalousyrittäjien toimintaympäristöä on parannettava kaikin mahdollisin tavoin, jotta viljelijöillä olisi aiempaa paremmat mahdollisuudet toimia ja kilpailla olematta riippuvaisia suurista toimijoista.

VILJELIJÄLLE ASIANMUKAINEN KORVAUS TEHDYSTÄ TYÖSTÄ

Elintarvikeketjun eri osien kustannuksia on jaettava siten, että myös alkutuottaja saa hänelle kuuluvan oikeudenmukaisen korvauksen. Suomessa vähittäiskauppa on keskittynyt kahdelle suurelle toimijalle, ja sitä suuremmalla syyllä myös kaupan on kannettava yhteiskunnallista vastuuta siitä, että saamme syödä suomalaista ruokaa myös jatkossa. Tällä hetkellä kaupan asema on niin vahva, että maataloustuotteen sisäänostohintaa on vaadittu sovittavaksi jopa kymmenenkin kuukautta etukäteen, jolloin esimerkiksi satoriski ja kustannusten noususta aiheutuva riski jää kokonaan tuottajan harteille. Sopimuksissa pitää aidosti olla mahdollisuus hinnantarkistuksiin tai sitoa sisäänostohinta kustannusindeksiin. Tiedon suomalaisten kulutustottumuksista tulee olla avointa, ja viljelijöiden on saatava tätä tutkittua tietoa käyttöönsä, jotta he voivat esimerkiksi ennakoida, mitä kulloinkin kannattaa viljellä.

EI ILMASTOTOIMIA EIKÄ LISÄÄ BYROKRATIAA MAANVILJELIJÄN KUSTANNUKSELLA

Sellaisia maataloutta koskevia ilmastopoliittisia toimenpiteitä, jotka heikentävät maatalouden kannattavuutta, lisäävät byrokratiaa tai kaventavat maatalouden toimintamahdollisuuksia, on yksiselitteisesti peruttava ja lakattava edistämästä. Perussuomalaiset kannattaa sitä, että maataloustuet kohdistuvat tulevaisuudessa entistäkin paremmin aktiiviviljelyyn ja nimenomaan ruoantuotantoon. Sadonkorjuuvelvoite on palautettava käyttöön siirtymäajalla mutta kuitenkin siten, ettei sillä pakoteta korjaamaan huonoa satoa peltomaan kustannuksella. Turvemaille pi-

tää jatkossakin saada viljellä ja myös uutta peltoa tarpeen mukaan raivata. Esimerkiksi suoramyyniti tiloilta tulee olla mahdollisimman vaivatonta ja helppo tapa ansaita lisätuottoa kuitenkin elintarvikehygieniä huomioiden. Pienteurastamotoimintaan lähteminen ja liikkuvien teurastamoiden perustaminen on mahdollistettava.

HAJAUTETTUA RUOANTUOTANTOA

Perussuomalaiset katsoo, että nykyinen hajautettu ruoantuotanto on paras malli sekä huoltovarmuuden kannalta että aluetaloudellisesta näkökulmasta. Suomi tarvitsee sekä pieniä että suuria maatiloja eikä esteitä tai turhaa byrokraatia esimerkiksi tilan pelto- tai eläinmäärän kasvattamiseksi saa olla. Suurtilat toimivat alueella työllistäjinä ja luovat alihankintojen kautta myös muuta yritystoimintaa. Pientilallisten mahdollisuuksia toimia myös muilla aloilla kuin ruoantuotannossa on kehitettävä ja luotava kannustimia tai uusi tukimuoto lähteä pientilalliseksi oman työn ohessa. Perussuomalaisten mielestä suomalaiset maatilat on pidettävä suomalaisissa käsissä, vaikka tilakoot kasvavatkin. Emme halua, että suomalainen tuotanto valuu suuryritysten käsiin, tilat ja peltoala ovat ulkomaalaisomisteisia tai että valtaosa työvoimasta tulee ulkomailta.

EU:n nykyinen tukihimmeli on tehoton, maatalouden ahdinko vain kasvaa, suomalaisia erityispiirteitä ei tunnusteta ja maataloustukien kohdentumista ohjaavat toistensa kanssa ristiriidassa olevat intressit. Suomen tavoitteena tulee maataloustukineuvotteluissa olla tukien yhä parempi kohdentuminen, byrokratian minimoiminen ja maataloustuen euromääräinen lisääntyminen kuitenkin siten, ettei Suomen jäsenmaksuosuus kasva. Pitkän aikavälin tavoitteenamme on saada maataloustuet kokonaan kansallisiin käsiin. Tämä on ennen kaikkea huoltovarmuuskysymys, jonka taustalla on kotimaisen ruoantuotannon turvaaminen.

SUOMALAISEN MAANVILJELIJÄN PARJAAMISEN LOPUTTAVA

Viime vuosien aikana maanviljelijä on leimattu ympäristökölköiseksi yhteiskunnallisessa keskustelussa jopa poliitikoiden toimesta, vaikka maatalous on nimenomaan kehittänyt viime vuosina ja vuosikymmeninä suurin harppauksin. Euroopan unionista tulevat direktiivit ja toisaalta aivan liian suuruudenhullut kansalliset ilmastotavoitteet ja -toimet kasaantuvat maanviljelijöille valtavaksi byrokratiaviidakoksi, vaikka tosiasiansa maanviljely ja laiduntavat ja nurmea syövät naudat ja lehmät ovat yksi ratkaisu ilmastomuutoksen torjunnassa, sillä ne ovat omiaan lisäämään maaperään sitoutuvaa hiiltä. Suomalaisen viljelijän ylle pitäisi sovittaa pikemminkin sankarin viittaa. Suomessa tuotettua naudan- ja sianlihaa on perusteetta parjattu ve-toamalla ulkomaisiin tutkimuksiin, joiden tulokset eivät meidän olosuhteissamme päde. Siksi jo peruskoulussa tulee panostaa myönteisen asenneilmapiiirin luomiseen suomalaista maataloutta ja ruokaa kohtaan, eikä altistaa lapsia punavihreälle ilmastopropagandalle. Tilavierailut eläintiloille ja perehtyminen kotitarvekasvatukseen ovat hyviä keinoja tuoda myös kaupunkien lapset lähemmäs maaseutua ja ruoantuotannon todellisuutta.

Suomalainen ruoka on korkealaatuista, eikä esimerkiksi viljassa ole kasvinsuojeluainejäämiä tai lihantuotannossa jouduta käyttämään antibiootteja samalla tapaa kuin monissa muissa maissa. Tuotantoeläimistä pidetään hyvää huolta ja siitä kertoo muun muassa se, että jokaisella suomalaisella lypsylehmällä on kutsumanimi ja eläimiä kohdellaan kuin työkaveria. Suomalaiset siat voivat niin hyvin, etteivät ne pure toistensa saporaita, ja saavat pitää ne, kun monissa muissa maissa ne typistetään. Koska eläinten hyvinvointiin panostetaan, ovat tuotantokustannukset siitäkin syystä korkeammat kuin muissa EU-maissa ja tämä

vaikeuttaa kilpailua EU:n sisämarkkinoilla. Suomalaisten tuottajien panostukset eläinten hyvinvoinnin edistämiseksi on jatkossa huomioitava myös taloudellisesti, jotta siihen satsaaminen on kannattavaa. Perussuomalaisten näkemyksen mukaan Suomi on eläinten hyvinvoinnin mallimaa ja myös muiden pitäisi yltää samalle tasolle.

ELÄIMILLE TAATTAVA PARHAAT MAHDOLLISET OLOT

Perussuomalaiset pitää ehdottoman tärkeänä, että lihan-tuotannossa ja muussakin eläintenpidossa on aina huolehdittava eläinten hyvinvoinnista ja taattava parhaat mahdolliset olot. Eläimelle ei tule koskaan aiheuttaa tarpeetonta kipua tai kärsimystä. Uskonto ei saa olla peruste poiketa eläinten oikeuksien kunnioittamisesta. Rituaaliteurastus ja rituaaliteurastetun lihan tuonti Suomeen on yksiselitteisesti kiellettävä lailla. Kasvanut maahanmuuttajaväestö aiheuttaa haasteita eläinten oikeuksien toteutumiselle, sillä eri kulttuureissa eläimillä on varsin erilainen asema. Eri kulttuuripiireistä Suomeen tulleet ihmiset eivät aina toiminnassaan noudata suomalaisia eläintenpidon normeja ja lakeja. Rangaistukset eläinsuojelurikoksista ja -rikkomuksista tulee olla nykyistä tuntuvammat ja vastattava ihmisten oikeustajua. Eläintenpidon valvontaan on oltava riittävät resurssit ja laiminlyönteihin on puututtava ajoissa.

JULKISILLA HANKINNOILLA TYÖTÄ SUOMEEN

Suomen julkisissa hankinnoissa on suosittava suomalaista ja erityisesti lähellä tuotettua ruokaa ja raaka-aineita. Tällä hetkellä kotimaiset tuottajat ja yritykset eivät pärjää etenkin kuntien kilpailutuksissa, koska eri maiden ruoantuottajia koskeva lainsäädäntö ja normit ovat erilaiset eikä

julkisten toimijoiden hankintaosaaminen ole kunnossa. Hankintaosaamista onkin vahvistettava valtion, kuntien ja hyvinvointialueiden hankintayksiköiden koulutusta lisäämällä, jotta kilpailutuksiin saadaan mahdollisimman paljon mukaan kotimaisia toimijoita. Muunto- ja täsmäkoulutuksin on tarjottava luonnonvara-alan yrittäjille uutta osaamista ja tukea tuotteiden myyntiin, markkinointiin ja kilpailutuksiin.

ELÄINTEN AIHEUTTAMISTA VAHINGOISTA TÄYSIMÄÄRÄISET KORVAUKSET

Hirvieläinten ja suurpetojen aiheuttamista vahingoista on maksettava kunnollinen korvaus, samoin muiden riistaeläinten tai luonnonsuojelulailla suojeltujen lajien osalta, mikäli ne ovat aiheuttaneet merkittävää vahinkoa. Vahinkojen ehkäisemiseksi on kuitenkin tehtävä ennaltaehkäisevää työtä, kuten huolehtia metsästyksen edellytyksistä ja parannettava niitä. Valtavaksi kasvanut viljelyksiä sekä taimikoita syövä valkohäntäpeurakanta, kalastajia haittaavat hylkeet, merimetsot ja pelloilla tuhatpäin muuttoaikaan aikaansa viettävät valkuposkihanhet ovat kaikki ongelmia, joihin on löydettävä ratkaisuja, joissa mahdollistetaan myös hyötykäyttö. Huomiota on kohdistettava myös eläintautien, kuten lintuinfluenssan ja sikaruton, torjuntaan. Molemmat uhkaavat suomalaista eläintuotantoa ja -vientä. Näin ollen vaikkapa villisikojen metsästyksessä on voitava toimia tehokkaammin.

SUOMI ELÄÄ METSÄSTÄ

METSÄT KOKO KANSANTALOUTEMME SELKÄRANKA

Suomalaiset metsät ja niiden monipuolinen käyttö ovat harvinaisuuksia Euroopassa ja koko maailmassa. Suomalaiset ovat vuosisatojen saatossa onnistuneet yhdistämään metsien virkistyskäytön, matkailukäytön, eräperinteen ylläpitämisen, metsien talouskäytön ja jokamiehenoikeudet. Metsät ovat suomalaisen aarreaitta ja rauhoittumispaikka, mutta samalla metsäsektori on Suomen kansantalouden selkäranka. Se tuo Suomeen vientituloja, verotuloja, työllistää ja ruokkii aluetalouksia ympäri maata. Metsäala ylläpitää asumisen ja yrittämisen mahdollisuuksia koko Suomessa. Metsäteollisuuden valtaosin kotimaiset tuotantopankokset näkyvät suomalaisten lompakossa ja tuovat hyvinvointia kotimaahan.

METSÄPOLITIIKAN PYSYTTÄVÄ KANSALLISISSA KÄSISÄ

Metsäala mahdollistaa suomalaisen hyvinvointiyhteiskunnan ylläpidon. Suomalaisten metsien museointi muun Euroopan hiilinielueksi ei Perussuomalaisille käy. Tämän vuoksi metsäasiat tulee säilyttää visusti kansallisessa päätöksenteossa. EU:n tunkeutuminen kansallisen metsäpolitiikkaamme ytimeen ei sovi yhteen luonnonvarojen järkevän ja kestävä käytön kanssa. EU:ssa ei tunneta suomalaista metsätaloutta, metsäpolitiikkaa ja ansiokasta metsien hoitoa, jolla on saavutettu alati kasvavat metsävarat. Päällekkäiset direktiivit ja niiden vaikutusten ennakointi on mahdotonta, koska EU sotkeutuu kansalliseen metsäpolitiikkaamme ilmasto- ja energiapolitiikan kautta. Esimerkiksi ehdotetun ennallistamisasetuksen

kaltaista toimi- ja budjettivallan siirtoa Euroopan unionille ei tule hyväksyä. Metsätaloutta ei tule ajaa samaan tilaan maatalouden kanssa, jossa alkutuotanto on riippuvainen tuista.

Suomalaisen puun hyödyntämistä ei tule EU:n toimesta rajoittaa millään tavalla, eivätkä hiilinielu- ja ilmastotavoitteet saa muodostua suomalaista metsäteollisuutta ja metsänhoitoa rajoittaviksi tekijöiksi. Suomen omiin ilmastotavoitteisiin on otettava aikalisä ja kiihkottomasti arvioitava tavoitteiden vaikutuksia ja hintalappua suomalaisille. On aika lopettaa EU:n mallioppilana oleminen ja kotimaisen metsäteollisuuden toimintaedellytysten heikentäminen.

Lainsäädännön tulee olla mahdollistavaa ja sen tulee kannustaa puuraaka-aineen tarkkaan hyödyntämiseen tuotteina, puunjalostuksessa, viennissä ja metsäteollisuuden sivujakeina. Kotimaisen puun hyödyntämistä teollisuuden raaka-aineena ja uusiutuvan energian tuotannossa ei tule rajoittaa. Suomessa tulee olla edellytykset puupohjaisten tuotteiden ja metsäteollisuuden sivuvirtojen jatkojalostamiselle, sekä metsäteollisuuden tuotteiden viennille.

Eri hakkuutavat, avohakkuu mukaan lukien, on sallittava myös tulevaisuudessa. Suomalainen metsätalous perustuu metsien uudistamisveloitteeseen sekä metsien kasvun turvaaviin hakkuumääriin ja tuo ratkaisuja maailmaa koettelemaan raaka-ainepulaan. Merkittävä osa Suomen metsien hakkuumahdollisuuksista sijaitsee turvemaila. Turvemaita ei tule sulkea metsätalouden ulkopuolelle. Tuhkalannoitus, metsän jatkuva kasvatus, turhien ojitusten välttäminen ja oikein mitoitettut vesiensuojelutoimet turvaavat turvemaiden metsätaloutta. Metsien kasvukunnosta ja puun laadusta huolehtimalla korvaamme fossiilisia raaka-aineita niin rakentamisessa, vaateteollisuudessa kuin energiantuotannossakin.

ENNAKOITAVUUTTA METSÄTEOLLISUUDELLE

Suomalaisten tulee saavuttaa isompi osuus metsäalan maailmanlaajuisesta kasvusta. Tarvitsemme aktiivista teollisuuspolitiikkaa, joka mahdollistaa metsäteollisuuden investointeja Suomeen. Lainsäädännön tulee olla ennustettavaa niin kansallisella kuin EU-tasollakin. Lainsäädännöllä tulee tukea taloudellisesti, ekologisesti ja sosiaalisesti kestävä metsätaloutta.

PUURAKENTAMISEN ESTEITÄ PURETTAVA

Puurakentamista on suosittava julkisessa rakentamisessa ja parantaa myös yksityisten ihmisten ja yritysten mahdollisuuksia rakentaa puusta. Puuta on hyödynnettävä aina mahdollisuuksien mukaan myös kaikessa muussa kuin asuntorakentamisessa, kuten silloissa, liikuntahalleissa, kerrostaloissa ja niin edelleen. Se luo työtä ja verotuloja Suomeen. Kuntien kaavoituksen, rakennusvalvonnan ja yleisen asenneilmapiirin erityisesti kuntien viranhaltijoiden piirissä on muututtava myönteisemmäksi puurakentamista kohtaan, ja suhtauduttava avoimesti myös muihin, uusiin materiaaleihin.

PUOLUSTAMME OIKEUTTA OMISTAA

Metsien suojelun tulee aina perustua maanomistajan vapaaehtoisuuteen. Perussuomalaiset näkee tärkeänä puolustaa omistusoikeutta, ja se koskettaa myös metsäomaisuutta. Toimet metsien monimuotoisuuden paran-

tamiseksi tulee kohdentaa tehokkaasti suojeluarvoltaan parhaimpiin kohteisiin. Metsiä on suojeltava siellä, missä suojelusta saadaan suurin hyöty. Poliittisesti määriteltävät prosentuaaliset suojelutavoitteet eivät aja asiaansa. Talousmetsien suojelun sijaan luonnon monimuotoisuutta talousmetsissä edistetään aktiivisin luonnonhoidon keinoin. Luonnonhoidon ja vapaaehtoisen suojelun rahoitusta tuleekin kohdentaa monimuotoisuudeltaan nimenomaan arvokkaimpiin kohteisiin. Kannustimet luonnonsuojeluun metsänkäytön sijaan eivät saa johtaa siihen, että se uhkaa puuraaka-aineen saantia, sillä on tunnettu tosiasia, että puuta hakataan tarpeeseen jossain muualla päin maailmaa, mikäli se Suomessa estyy.

Kansallispuistoja perustettaessa on huomioitava vaikutukset paikallisten elämään, ja niitä tulee perustaa vain valtio-omisteisille maille. Yksityisten maiden liittäminen kansallispuistoon täytyy perustua maanomistajan vapaaehtoisuuteen, jolloin maanomistaja siis myy maansa valtiolle. Maita ei tule pakkolunastaa suojelualueeksi. Kansallispuistoja ei tule perustaa hallituskausittain vain tavan vuoksi, eikä uusien kansallispuistojen perustaminen saa johtaa aiemmin perustettujen kansallispuistojen rapautumiseen. Perussuomalaiset pitää tärkeänä, että liian tiukan suojelun sijaan pohditaan aina ensin vaihtoehtoja kehittää alueita muutoin retkeilyyn ja erilaiseen virkistytymiseen tarkoitettuina alueina. Kannatamme mahdollisuutta vapaaehtoisen pääsymaksun maksamiseen kansallispuiston vierailijoilta. Perussuomalaiset katsoo, ettei metsästyistä pidä lähtökohtaisesti kieltää millään luonnonsuojelualueella, tai alueiden muutakaan käyttöä vaikeuttaa tarpeettomasti.

METSÄSTYS ON ARVOKAS OSA SUOMALAISTA ELÄMÄNTAPAA

METSÄSTYKSEN TULEVAISUUS TAATTAVA

Metsästys on tärkeä osa suomalaista elämäntapaa ja perinnekulttuuria. Perussuomalaisten mielestä metsästyksen tulevaisuus on turvattava, emmekä hyväksy sellaista toimintaa tai lainsäädäntöä, millä vaikeutetaan perusteetta ja kohtuuttomasti metsästyksiä.

Metsästys edistää terveen luontosuhteen muodostumista ja ylläpitoa sekä luo myös yhteisöllisyyttä ja pitää osaltaan maaseutua elinvoimaisena. Metsästys yhdistää suomalaisia koululaisista vaareihin ja tuo ihmiset yhteen luonnon äärelle hankkimaan eettistä, vapaana kasvanutta riistalihaa. Vastuullinen ja kestävästi toteutettu metsästys ei ole ainoastaan eläinten metsästämistä ravinnoksi, vaan myös riistanhoitotyötä ja kannanhoitoa, millä on suuri yhteiskunnallinen arvo vaikkapa hirvivahinkoja ja -kolareita torjuttaessa.

METSÄSTÄJÄ SUOJELEE TOIMINNALLAAN LUONTOA

Turhaa vastakkainasettelua luonnonsuojelun ja metsästyksen välillä on vältettävä. Metsästäjillä on nyt ja aina ollut tärkeä rooli riistanhoitotyössä ja petokantojen hallinnassa. Metsästäjät auttavat poliisia ja virkavaltaa vahingoittuneiden eläinten suhteen. Metsästyksellä torjutaan haitallisia vieraslajeja, joiden poistamisesta huolehditaan metsästäjien toimesta pääasiassa vapaaehtoisvoimin. Vieraslajien torjuntaan onkin luotava kannustimia, eikä vaikeuttaa sitä.

Luonnonsuojelualueiden määrää lisäämällä ei pidä heikentää metsästyksen edellytyksiä, vaan sen olisi oltava alueilla aina lähtökohtaisesti sallittua, sillä luonnonsuojelu ei ole ristiriidassa metsästyksen kanssa.

AMPUMARATAVERKOSTOA KASVATETTAVA

Metsästyksessä tarvittavan ampumataidon ylläpitämiseen ja kehittämiseen maassamme tarvitaan laaja ampumarataverkosto. Joka kahdeksas suomalainen harrastaa ampumista, joten on tärkeää, että kaikkialla ylläpidetään helposti saavutettavia ampumaratoja, jotta turvallisen aseenkäytön harjoittelu on mahdollista. Julkisen vallan on varmistettava riittävä rahoitus ampumaradoille, ja lievennettävä ympäristölupabyrokratiaa. Mikäli ampumaratoja kaavoituksellisista syistä joudutaan sulkemaan, tulee kuntien olla korvausvelvollisia. Kattava ampumarataverkosto keskittää harjoittelun radoille, jolloin sitä ei tarvitse harjoittaa omissa metsissä tai soramontuilla. Ampumarataverkosto on myös maanpuolustuksellisesta näkökulmasta äärimmäisen tärkeä.

LASTEN LUONTOSUHTEESTA PIDETTÄVÄ HUOLTA

Erityisesti lasten ja nuorten tasapainoisen luontosuhteen ja erätaitojen ylläpitäminen on yhä keskeisempää, kun maamme väestön enemmistö keskittyy isoihin asutuskeskuksiin. Metsästykseseuroilla onkin tärkeä rooli metsästyksperinteen välittämisessä vanhemmilta sukupolvilta nuorille. Valtion on lisäksi jatkossa panostettava lasten ja nuorten metsästyserä- ja retkeilytoiminnan edellytysten parantamiseen. Metsästyksen merkitys on syytä tuoda esille myös peruskoulujen opetuksessa sopivalla tavalla esimerkiksi tarjoamalla yläkouluissa mahdollisuus suorittaa valinnaisaineena metsästyskortti, minkä myötä nuoret oppivat esimerkiksi lajintuntemusta, riistaekologiaa ja riistanhoitoa sekä perusteet eettisestä, turvallisesta ja kestävästä metsästyksestä.

METSÄSTYKSELLE HAITALLISET TOIMET HYLÄTTÄVÄ

EU:sta tulevat vaatimukset lyijypohjaisten luotien ja haulien käytön rajoittamisesta on torjuttava. Aselupa-asioissa on poistettava nykyään vallitsevat tulkinnanvaraisuudet ja erilaiset toimintatavat poliisilaitosten välillä. Aseluvan hankkiminen tulee olla sujuvaa esimerkiksi siten, että useiden lupaprosessien sijaan niin sanotulla asepassilla pystyy jatkossa hankkimaan useita aseita. Perusteettomista lupien määräaikaisuuksista on luovuttava.

KANNANHOIDOLLINEN METSÄSTYS AVAIN TOIMIVAAN SUURPETOPOLIITIKKAAN

Perussuomalaiset kannattaa kannanhoidollisen suden-, ilveksen- ja karhunmetsästyksen turvaamista lainsäädännöllisin toimin. Suurpetovahinkoja ehkäistään säätelemällä kanta ja pitämällä pedot ihmisarkoina. Valitusoikeutta on tarkasteltava, jotta vain aidosti alueella toimivat tahot voivat tehdä valituksia annetuista poikkeusluvista, ja luvat on annettava hyvissä ajoin siten, että mahdolliset valitukset ehditään käsitellä ennen metsästystä. Euroopan unionissa on vaikutettava, jotta sekä susi, karhu että ilves siirretään luontodirektiivin liitteestä IV liitteeseen V, jolloin niitä ei pidettäisi enää tiukasti suojeltuina, vaan kantoja voitaisiin helpommin säädellä metsästyksellä. Suomen on lyöttäydyttävä yhteen muiden samalla tavoin ajattelevien maiden, kuten Ruotsin ja Ranskan, kanssa.

KASVAVIIN SUSIONGELMIIN VIIMEIN RATKAISU

Susiongelmat ovat kasvaneet niin suuriksi, että monilla alueilla sosiaalinen kantokyky on romahtanut jo aikaa siten. Kannanhoidollisen metsästyksen mahdollistamisen lisäksi täytyy kyetä poistamaan joustavasti pihossa pyörivät häirikkösudet. Sudet ovat tehneet toistuvasti hyökkäyksiä myös erityisesti lammasaitauksiin ja navettoihin ja aiheuttaneet näin suurta taloudellista ja inhimillistä kärsimystä eläintilallisille. Sudet ovat tappaneet lisäksi jahdissa tai metsästyskokeessa olleita metsästyskoiria jopa ihmisen näköetäisyydellä. Petopoliitikassa metsästäjien näkemystä ja kokemusta on kuunneltava nykyistä herkemmin. Mikäli metsästyskoiraa ei voida käyttää siihen tarkoitukseen, mihin se on jalostettu, olemme vaarassa menettää myös arvokkaita suomalaisia koirarotuja. Samaan aikaan hirvenmetsästys on tietyillä alueilla lähes mahdotonta, ellei koiraa voi käyttää jahdissa.

Sudella on oikeus elää suomalaisissa metsissä, mutta suomalaisilla on oltava myös oikeus puolustaa itseään, elinkeinoaan, omaisuuttaan tai vastuullaan olevia eläimiä suurpedoilta. Nykyinen lainsäädäntö suhtautuu tähän liian epäoikeudenmukaisesti, sillä tilanteissa, joissa koiraansa suojellakseen henkilö joutuu ampumaan suden, häntä epäillään automaattisesti törkeästä metsästysrikoksesta. Sen myötä henkilö menettää vähintään hetkellisesti aseet, ja saa osakseen negatiivisen julkisuusryöpytyksen.

KALASTUS JA MUUT MAASEUTUELINKEINOT KUNNIAAN - YRITTÄJYYS LOISTAA MAASEUDULLA

TARPEETTOMAN KIREÄÄ KANSALLISTA SÄÄNTELYÄ VÄLTETTÄVÄ

Maaseutuelinkeinomme kärsivät EU:n kiristyvistä ympäristö- ja muista toimista, joita Suomessa saatetaan tarpeettoman kireinä kansalliseen lainsäädäntöön. Perussuomalaiset ei hyväksy tällaista oman kilpailukyvyn ja suomalaisen elämäntavan alasajoa. Suomi tarvitsee kokonaisvaltaisen sinivalkoisen siirtymän, jolla tuetaan maaseutualojen elinvoimaa ja kehittymistä. Ministeriöiden toiminnallisuutta on tarkasteltava ja yhdistettävä ympäristö- sekä maa- ja metsätalousministeriö yhdeksi ministeriöksi, jolla voisi olla tehtäviä myös työ- ja elinkeinoministeriöstä. Yhdistäminen sujuvoittaisi hallintoa, vähentäisi byrokratiaa, estäisi ministeriöiden välisiä yhteentörmäyksiä ja kaventaisi niiden välistä kuilua maaseutupoliittisissa kysymyksissä.

KOTIMAISEN KALAN MÄÄRÄÄ SUOMALAISTEN LAUTASILLA LISÄTTÄVÄ

Suomessa kalastettua luonnonkalaa ja omassa maassamme kasvatettua kalaa tulee saada aiempaa enemmän suomalaisten lautasille. Kotimainen kala on ympäristöystävällinen ja vastuullinen tuote. Kalastus ja hoitokalastus ovat keinoja vesistön fosfori- ja typpipitoisuuden vähentämiseksi, ja luonnonkalan pyyntiä onkin kalakantojen sallimissa rajoissa lisättävä. Kalastajille on tärkeää, että Suomen vesistöt pysyvät kunnossa ja he tekevätkin tärkeää työtä myös kalavesien kunnostuksessa ja kalakantojen hoidossa. Kalakantojen ja kannattavan kaupallisen kalastuksen turvaamiseksi on torjuttava EU:sta tulevaa vahingollista sääntelyä ja ennaltaehkäistävä harmaahylkeiden ja itämeren norpan aiheuttamien vahinkojen syntymistä vähentämällä kantaa aktiivisesti ja etsimällä keinoja pyynnin lisäämiseksi, jot-

ta maa- ja metsätalousministeriön asettamat pyyntikiintiöt saavutettaisiin. Pyyntikiintiöiden on niin ikään oltava riittäviä. Kalakantojenkaan kannalta ei ole yhdentekevää, miten suuri hyljekanta on. Niin ikään merimetsojen suojametsästyksen perusteella annettavien lupien määrä on oltava riittävä. Kaikki edellä mainitut seikat vähentävät kalastuksen houkuttelevuutta elinkeinona.

Kalankasvatusta estää mittava lupabyrokratia, jota tulee purkaa ja joustavoittaa huomattavasti, jotta kalanviljely sekä luonnonvesissä että sisävesi- ja kiertoovesilaitoksissa ja verkkoaltaissa olisi nykyistä helpompaa, ympäristöhuomioiden. Yli puolet ravinnoksi käytettävästä kalasta on kasvatettua, joten kalaviljelyn merkitys on suuri. Kotimaisen kalan osuutta käyttämästämme kalasta on nostettava huomattavasti nykyisestä. Ruokaomavaraisuus ja riippumattomuus ulkomaisesta kalasta ovat myös huoltovarmuuskysymyksiä.

VAPAA-AJAN KALASTUS JA VESIENSUOJELU

Peräti 1,5 miljoonaa suomalaista harrastaa kalastusta vapaa-ajallaan, eikä se katso ikää, vaan onkeen tartutaan jo hyvin pienenä lapsena. Jokamiehen oikeudet takaavat maassamme erinomaiset kalastusmahdollisuudet, ja niistä on pidettävä kiinni. Kalastuslupien saatavuuteen ja hintaan on kiinnitettävä huomiota, ja tarjottava ajankohtaista tietoa kalakantojen tilasta ja kalojen istutustoiminnasta. Kalastusta ei pidä tarkastella vain ammattikalastusnäkökulmasta, vaan huomioitava myös vapaa-ajankalastajien tarpeet. Hyvät puitteet tarjoavat mahdollisuuksia myös kalastusmatkailuelinkeinon laajentamiselle. Kalastuslupakäytäntöjä tulee yksinkertaistaa ja niitä ei saa lainsäädännöllä vaikeuttaa, sillä maksuilla ylläpidetään kalastusmahdollisuuksia ja pidetään huolta vesistöistä.

SUOMALAINEN RUOKA MYÖS MATKAILIJAN LAUTASELLE

Suomessa asuessa unohtaa helposti sen, miten erikoinen maamme on koko maailman mittakaavassa jokamiehenoi-keuksineen, luontokohteineen ja paikalliskulttuureineen. Asioita ja ilmiöitä, jotka meille suomalaisille ovat lähes arkipäivää, tullaan ihastelemaan ympäri maailmaa. Vuoden kiertokulku, keskikesän yöttömät yöt, hehkuva ruska, kirpeät pakkaspäivät, loimuavat revontulet ja kaamos ovat asioita, joita kaikkialla maailmassa ei voi kokea. Suomi on kehittynyt paljon näiden suomalaisten ilmiöiden matkailu-tuotteistuksessa, mutta edelleen siihen tarvitaan panostuk-sia ja yksituumaista kehittämistä.

Etenkin luonto- ja elämysmatkailulle otollisimmat koh-teet sijaitsevat kaukana kaupungeista ja luovat elinvoimaa syrjäisille alueille. Esimerkiksi pienet perheomisteiset tilat ovat laajentaneet toimintaansa myös matkailutoimintaan tarjoten perinnetilaelämyksiä, majoitusta ja erilaisia ohjel-mapalveluita. Jotta matkailu- ja ravintola-ala voisi nousta täyteen kukoistukseensa, on saavutettavuudesta pidettä-vä huolta. Suomessa matkailuala on yksi merkittävimpiä työllistäjiä maaseudulla. Kasvun esteinä ovat esimerkiksi korkea hintataso ja heikko saavutettavuus, etenkin jatko-yhteyksien osalta pääkaupunkiseudulta sisämaahan. Koti-maan matkailua nakertaa ostovoiman heikentyminen; kun kotitalouksien kustannukset nousevat korkeiden energian-tai ruoanhintojen vuoksi, ensimmäisenä nipistetään loma-matkoista.

Perussuomalaiset katsoo, että matkailualaa ja sen edel-lytyksiä on kehitettävä kestävästi ja pitkäjänteisesti. Suo-men matkailukohteista ei haluta tehdä turistiryisiä, vaan houkutella sekä kotimaisia että ulkomaisia matkailijoita korkealaatuisilla ja omalaatuisilla tuotteilla kestävä mat-kailun periaatteet mielessä pitäen. Saavutettavuutta pitää pystyä parantamaan esimerkiksi ylläpitämällä maakun-

takenttiä ja näiden lentoliikennettä. Aikatauluja julkisen liikenteen sujuvuuden suhteen on yhtenäistettävä. Yleistä kustannustasoa on laskettava sekä ravintola-alan sääntelyä purettava eurooppalaiselle tasolle. Erityisesti alkoholin tar-joiluun laadittu byrokraatiaviidakko ulosmyyntikielloista ja tiukoista anniskeluluvista mainonnan rajoittamiseen eivät ole enää tätä päivää.

Matkailuun kuuluu olennaisena osana myös majoitus- ja ruokapalvelut. Suomalaisen ruoan tuotteistukseen, tun-netuksi tekemiseen ja arvostukseen tarvitaan vielä paljon työtä. Jokaisesta maakunnasta löytyy ruokaerikoisuuksia, joiden takana on pala suomalaista historiaa. Perussuoma-laiset kannustaa edelleen näiden makujen ja tarinoiden tuomista matkailijoiden pöydille, mutta myös viemään tarinoita maailmalle ja kehittämään Suomea ruoan vien-timaana monipuolisesti. Vanhoja perinneruokia ja paik-kakuntien erikoisuuksia on syytä nostaa esille ylpeästi, ja lopettaa suomalaisen keittiön sättäminen ja aliarvioiminen. Puhdas, lähellä tuotettu, tarinallistettu tai vaikkapa itse metsästetty ruoka on elämys, josta maailmalla ja kotosuo-malaisittainkin ollaan valmiita maksamaan.

RAAVAS TYÖ TEHDÄÄN MAASEUDULLA

Useiden suurten metsä- ja elintarvikealojen pääkonttorit sijaitsevat pääkaupunkiseudulla kerryttäen pääkaupunki-seudun yhteisöveropottia ja Suomen vientituloja, mutta varsinainen raavas kenttätyö tehdään maaseudulla. Met-säkoneyrittäjät, metsurit ja maatalousyrittäjät huolehtivat, että raaka-ainetta saadaan liikkeelle ja kuljetus- ja logis-tiikkayrittäjät kuljettavat raaka-aineen sinne, missä se ja-lostetaan tai myydään eteenpäin. Kaikkia tarvitaan tässä yhtälössä, jotta Suomi kokonaisuutenaan pärjää. Perus-suomalaiset pitää tärkeänä sitä, että koko tuotantoketjun toimintaedellytyksiä vahvistetaan tasapuolisesti, mikä tar-koittaa myös alueellista tulonjakoa koko maan kesken.

HUOLTOVARMUUS NOUSEMASSA ARVOON ARVAAMATTOMAAN

AINA ENSIN HUOLEHDITTAVA SUOMALAISTEN SELVIÄMISESTÄ

Huoltovarmuus on maamme turvallisuuden ja toimintakykyisyyden perusta. Useimmiten vasta kriisin keskellä havahdutaan siihen, että huoltovarmuuden kulmakivet ovat retuperällä – ja silloin on jo liian myöhäistä. Perussuomalaiset on ennen kaikkea turvallisuuspuolue; huoltovarmuutta pitää ylläpitää ja kehittää siten, että olipa tilanne mikä tahansa, Suomi ja suomalaiset pärjäävät. Lähihistoriamme osoittaa, miten maailmanlaajuiset kriisit ja sodat koskettavat myös meitä. Maaseudulla on ratkaiseva rooli maamme huoltovarmuuden takajana. Suomessa harjoitettavalla alue- ja maaseutupoliittikalla on siten ratkaiseva rooli myös turvallisuuspoliittisista näkökulmista. Jos maaseutu tyhjenee, Itä-Suomi autioituu, viljelijät yksi toisensa jälkeen lopettavat kannattavuuskriisin edessä ja perusinfra rapautuu, Suomi on pulassa. Elinvoimainen maaseutu luo elinmahdollisuudet Suomelle.

RIIPPUVUUKSIA ULKOMAISTA KARSITTAVA

Huoltovarmuuden ylläpitämiseksi ja ruokaomavaraisuusosuuden kasvattamiseksi tarvitaan pitkän tähtäimen suunnitelmallisuutta, jotta tulevaisuuden näkymät houkuttelevat myös nuorempaa ikäluokkaa maaseutualojen pariin. Tämä vaatii sukupolvenvaihdosten sujuvoittamisen lisäksi yleisen asenneilmapiirin muutosta ja koulutuspoliittisia satsauksia. Ulkomaalaiseen työvoimaan, kuten kausityöntekijöihin, ei voida liiaksi tukeutua, sillä kriisitilanteissa työntekijöiden saatavuus voi estyä. Siksi maaseutualoille on ensisijaisesti koulutettava työvoimaa Suomesta ja vahvistettava alojen osaamista.

Maatilat ja niiden maanomistukset on pidettävä tiukasti suomalaisomisteisina ja varmistettava, että maataloutta harjoitetaan hajautetusti ympäri Suomea ja ettei se keskity yksittäisiin tarpeettoman suuriin yksiköihin. Esimerkiksi eläin- ja kasvitautit aiheuttavat merkittäviä riskejä koko ruokahuollolle liiallisen keskittämisen seurauksena. Niin ikään tieverkko yksityistiet mukaan lukien on pidettävä kunnossa, jotta tavaraa ja elintarvikkeita on turvallista kuljettaa halki Suomen ympärivuotisesti. Kiilusilmäisellä ilmastopoliittikalla ei saa tuhota maamme huoltovarmuuden

kannalta kriittisiä aloja tai heikentää lyhytnäköisesti niiden toimintamahdollisuuksia. Kotimaisten energiamuotojen, kuten polttoaineissa biokaasun ja lämmityksessä turpeen, käyttömahdollisuuksia on lisättävä. Turve on määriteltävä uusiutuvaksi. Turveyrittäjille on taattava ennustettava toimintaympäristö.

Maatalouden huoltovarmuutta on kehitettävä Suomen olosuhteisiin sopivien siementen varmuusvarastoinnilla. Perussuomalaiset pitää tärkeänä, että alkuperäisrotuisten eläinten elävää geenipankkia ja alkuperäiskasvilajikkeita ylläpidetään jatkossakin. Lannoitteiden osalta olemme ajautuneet tuontiriippuvaisiksi, mikä on selkeä huoltovarmuusriski. Kotimaista lannoitetuotantoa on vahvistettava ja vältettävä raaka-aineriippuvuutta muista maista. Maatilojen riittävä sähkön saanti on turvattava panostamalla jakeluverkon kuntoon. Maaseutu on Suomessa pitkälti koneellistettu ja riippuvainen teknologiasta. Esimerkiksi pitkälle automatisoitu kotieläintuotanto on altis kyberhyökkäyksille. Näitä riskejä on minimoitava esimerkiksi panostamalla tietoturvaan, hankintaosaamiseen ja tarjoamalla koulutusta.

ITÄ- JA POHJOIS-SUOMEN MUUTTUNUT ASEMA UUDESSA TURVALLISUUSYMPÄRISTÖSSÄ HUOMIOITAVA

Itäisen Suomen erityisasema Suomen turvallisuuspolitiikassa on tunnustettu myös valtakunnallisesti Venäjän Ukrainassa aloittaman hyökkäyssodan myötä. Itä-Suomi on pidettävä asuttuna ja elinvoimaisena jatkossakin. Suomen omien kansallisten panostusten lisäksi Perussuomalaiset katsoo, että EU:sta on saatava näille alueille mittavaa, elinkeinoelämää ja turvallisuutta kehittävää rakennerahoitusta ja aluetukea. Itä-Suomessa näitä tukia on haettava strategisesti merkittäviin panostuksiin yhteistyössä Pohjois-Suomen kanssa. Suomi on ollut vuosikausia EU:n nettomaksaja ja Suomen onkin EU-politiikassa ajettava vahvasti Suomen maaseudun ja harvaan asuttujen seutujen etua ja lunastaa kertynyt luottamus pääoma. Samalla kun satsaamme itäisen Suomen kehittämiseen, täytyy ymmärtää aiempaa paljon suurempi pohjoisen Suomen merkitys porttina länteen, mikäli esimerkiksi meriyhteydet katkeaisivat. Pohjoisen yhteydet ovat siis aiempaakin tärkeämmät huoltovarmuudellemme.

MAASEUTUA ON KEHITETTÄVÄ PITKÄJÄNTEISESTI

PALVELUIDEN PELATTAVA MAASEUDULLAKIN

Jotta maaseudulla ja harvaan asutuilla alueilla voitaisiin jatkossakin asua, perustaa perhe, elää ja yrittää, täytyy Suomen sisälläkin tunnustaa ne keskeisimmät poliittiset toimet, joita tekemällä näillä alueilla on mahdollisuuksia kehittyä edelleen asuinpaikkana, paikkana yrittää ja jonne investoida. Maaseudulla asuvat ihmiset eivät odota kaupunkiseutujen palvelutasoa, mutta peruspalvelut, kuten esimerkiksi koulut, postinjakelu, perhepalvelut ja terveydenhuoltopalvelut tulisivat olla saavutettavissa. Saavutettavuutta voidaan lisätä liikkuvilla palveluilla, kuten kirjasto- ja kauppa-autoilla, mutta myös digitaalisia palveluita kehittämällä. Maaseutua ei kuitenkaan saa jättää vain etäyhteyksien varaan. Aidot kohtaamiset ja yhteisö ovat tärkeitä.

KYLÄ- JA LÄHIKOULUJEN KUNNIANPALAUTUS

Maaseutuasumisen yksi peruskivistä ovat toimivat kyläkoulut. Valitettavasti maastamme on lakkautettu kyläkouluja tiheään tahtiin 2000-luvulla, mikä on osaltaan kiihdyttänyt kaupungistumiskehitystä. Lakkauttamisilla on haettu säästöjä, jotka eivät ole tilastojen valossa toteutuneet. Kyläkoulu on paljon muutakin kuin vain koulu; se on kerhojen, yhdistysten ja kyläyhteisön kokoontumispaikka ja useasti ainoa julkinen palvelu monen kymmenen kilometrin säteellä. Jatkossa jäljellä olevien kyläkoulujen toimintaedellytykset on turvattava ja hyödynnettävä etäopetusmahdollisuuksia entistä enemmän – esimerkiksi valinnaisten aineiden valikoimaa voidaan etäopetuksen keinoin lisätä kyläkouluissa huomattavasti. Maaseutujen alakouluille on suunnattava lähikoululisää, jotta lähi- ja kyläkouluja voidaan säästää lakkautuksilta. Kuntarajojen ei tulisi merkitä oppilaaksiottoalueilla nykyisellä tavalla, vaan jatkossa saman alueen lapset tulisi voida sijoittaa lähimpään kouluun, vaikka se sijaitaisikin toisen kunnan alueella. Näin lähikoulu pysyisi elinvoimaisena ja oppilasmäärältään kestävällä tasolla. Kun kaupungeissa siirrytään yhä isompiin, tuhansien lasten koulukomplekseihin avoimine luokkatiloineen, perinteiset ja luontoa lähellä olevat kyläkoulut toimivat vetovoimatekijöinä perheille muuttaa maaseutumaisempaan ympäristöön.

SAAVUTETTAVUUS JA INFRA KUNTOON

Maaseudun elinvoiman kannalta saavutettavuuskysymykset ovat jatkuvasti esillä. Tieverkko ja tiestön kunto, lento-, juna- ja bussiliikenneyhteydet sekä kattavat ja toimivat kiinteät tietoliikenneyhteydet ovat elintärkeitä myös maaseudulla. Rapistuva tieverkko kaippaa lisämäärärahoja, sillä suurin osa suomalaisesta tavaraliikenteestä kulkee kumipyörillä ja tieverkkoa käyttää myös maa- ja metsätalouden muu raskas liikenne. Yksityisautoilu on maaseudulla välttämättömyys. Korkea autoilun hinta osuu nimenomaisesti maaseutuasukkaan kukkarolle, sillä vaihtoehtoja autolle ei ole ja välimatkat ovat pitkät. Ihmisten pitää päästä liikkumaan turvallisesti ja kohtuuhinnalla paikasta toiseen.

Monipaikkaisen asumisen, paikkariippumattoman työskentelyn ja maaseudulle muuttamisen sekä päivä päivältä kehittyvien digitaalisten palveluiden edellytyksenä ovat kattavat ja kiinteät tietoliikenneyhteydet. Erilaisen yritystoiminnan kannalta liikenne- ja tietoliikenneyhteydet ovat välttämättömiä satsauksia maaseudullekin.

Suomessa on valtiohoitoisen tieverkon lisäksi myös runsaasti yksityisteitä, joiden varrella sijaitsee yrityksiä, maatiloja, metsätiloja, asutusta ja kesämökkejä. Yksitystiet eivät ole pelkästään kapeita sorateitä tai mökkiteitä, vaan niitä kulkee Suomessa ristiin rastiin. Yksitystieverkon merkitys Suomen kansantaloudelle tulee tunnustaa, sillä niiden varrelta kuljetetaan myös raaka-aineita teollisuudelle ja vientiin.

ENNUSTETTAVA LENTOLIIKENNE MAAKUNTAKENTILLE KASVATTA TYÖSSÄKÄYNTIALUETTA

Lentoliikenne maakuntakentille kasvattaa huomattavasti ihmisten työssäkäyntialuetta. Esimerkiksi pääsääntöisesti etätöitä tekevän henkilön varsinaisen työpaikka voi sijaita pääkaupunkiseudulla, ja riittävän säännöllisellä lentoliikenteellä taataan se, ettei työmatkaan tuhlaudu useita tunteja lähityöpäivinä. Yrityselämän kannalta maakuntalennot ovat erittäin tarpeellisia sekä työntekijöiden, yritysvieraiden, yritysjohton ja mahdollisten sijoittajien näkökulmasta. Saavutettavuus kokonaisuutena on pitkälti

mielikuvakysymys, ja pahimmillaan mielikuvat sekä saatavuuden epävarmuus voivat estää investoinnit maaseudulle. Siksi Suomen sisäiset reittilennot maakuntakentille on turvattava pitkäaikaisella ratkaisulla.

MONIPAIKKAINEN TYÖ LISÄÄ MAASEUDUN MAHDOLLISUUKSIA

Hajautettu yliopisto- ja ammattikorkeakouluverkko on välttämättömyys sille, että nuoria saadaan muuttamaan maaseudulle. Keskeistä on, että oppilaitokset tuottavat ammattilaisia alueen ja sen yritysten tarpeisiin, jotta työvoimaa olisi siellä, missä sitä tarvitaan. Suomeen on perustettava toinen maa- ja metsätaloustieteellinen sekä eläinlääketieteellinen tiedekunta vastaamaan eläinlääkärinä ja eläinlääketieteellisen tiedekunta vastaamaan eläinlääkärinä sekä lisäämään alojen osaamista ja tutkimusta.

Nykypäivänä työelämä mahdollistaa sen, että ihminen voi täysin vapaasti valita asuinpaikkansa. Suomalainen työntekokulttuuri monipaikkaistuu ja Perussuomalaiset katsoo, että valtion, kuntien ja yritysten on jatkossa tunnistettava ne työpaikat, joita voi hoitaa myös pääsääntöisesti etänä. Paikkariippumattomia työpaikkoja tulee tarjota entistä enemmän ja paikkariippumatonta rekrytointia on kehitettävä. Esteitä maaseudulle palaamiseen on purettava, minkä lisäksi yleistä ilmapiiriä on muokattava; maaseudulla asumista tai sinne muuttamista ei tarvitse selitellä.

MAASEUTURAKENTAMISEN ESTEET PURETTAVA

Maaseutuasuminen poikkeaa kaupunkikeskuksien ja pääkaupunkiseudun tiiviistä asumisesta merkittävästi. Suomeen on muodostunut aikojen saatossa useita kyläkeskitymiä, joiden liepeille ihmiset edelleen haluavat rakentaa tai muuttaa. Omalta pihalta pääsee pulahtamaan virkistävään veteen, nauttimaan metsän antimista tai maaseutumaisemasta. Uutta rakentamista maaseudulle ei tule rajoittaa etenkin ympäristösyihin tai taloudellisiin syihin, kuten koulujen sijaintiin, vedoten. Vapaa-ajan asuntoja pitää saada muuttaa vakituisiksi asunnoiksi, kun siihen on edellytykset.

SUOMI ON KOKONAISSUUS

Sekä maaseutua että kaupunkia tarvitaan. Näiden kahden välinen keskinäisriippuvuus toisistaan on selvä. Perussuomalaiset vaatii, että vastakkainasettelun aika on vihdoinkin ohi. Tunnistamalla sekä kaupunkien että maaseudun erityispiirteet, ymmärtämällä erilaista toimintaympäristöä ja kunnioittamalla jokaisen valintoja asumisen ja elämisen suhteen voimme päästä kansakuntana yhteisymmärryksen molempien arvosta. *Niin kuin eteläinen ja pohjoinen Suomi täydentävät toisiaan, tarvitsevat kaupungit maaseutua ja maaseutu kaupunkeja.*

100 perussuomalaista toimenpidettä maaseudun hyväksi:

1. EU:sta tulevaa sääntelyä torjuttava.
2. Maataloustukimäärää on kasvatettava siten, ettei Suomen EU-jäsenmaksuosuus kasva. Pitkällä tähtäimellä maataloustuet kokonaan kansallisiin käsiin.
3. Ympäristöministeriö sekä maa- ja metsätalousministeriö on yhdistettävä.
4. Maataloustukia kohdistettava entistä paremmin aktiiviviljelyyn ja nimenomaan ruoantuotantoon.
5. Elintarvikeketju uusiksi - alkutuottajalle oikeudenmukainen korvaus.
6. Kaupan kannettava vastuunsa - kohtuuttoman pitkät sopimusajat ja alhaiset korvaukset historiaan.
7. Kaupan ja maatalouden välisissä sopimuksissa pitää olla mahdollisuus hinnantarkistuksiin tai sidottava sisäänostohinta kustannusindeksiin.
8. Tiedon suomalaisten kulutustottumuksista oltava avointa.
9. Hajautetun ruoantuotannon tukeminen.
10. Pientilallisten mahdollisuuksia toimia myös muilla aloilla kuin ruuantuotannossa on kehitettävä ja luotava kannustimia tai uusi tukimuoto lähtää pientilalliseksi.
11. Eläinlääkäripalveluiden saatavuudesta ja kohtuullisesta hinnasta on huolehdittava.
12. Ilmasto- ja ympäristötoimet eivät saa kaatua maanviljelijän maksettaviksi.
13. Energian ja polttoaineiden hinnat pidettävä kohtuullisina.
14. Turvemaita voitava tarvittaessa raivata pelloiksi ja turvepelloille viljellä.
15. Kotimaisuutta julkisiin hankintoihin hankintaosaamisella.
16. Byrokratiaa helpotettava - lisää suoraa tilamyyntiä, ei kohtuuttomia ympäristövelvoitteita.
17. Pienteurastamoja ja liikkuva teurastamoja käyttöön.
18. Talousneuvontaa, turvaverkkoja ja lomituspalveluita maataloustuottajille.
19. Sadonkorjuuvelvoite palautettava käyttöön siirtymäajalla.
20. Veropolitiikan suosittava maataloutta - esim. kiinteistövero pysyvästi pois.
21. Kuolinpesien purkuun kannuste.
22. Nuoren viljelijän tuen yrittäjätulo- ja koulutusvaatimusta helpotettava.
23. Muunto- ja täsmäkoulutusta luonnonvara-alan yrittäjille: uutta osaamista ja tukea tuotteiden myyntiin, markkinointiin ja kilpailutuksiin.
24. Peruskouluun maatilavierailuja.
25. Eläinten aiheuttamista vahingoista täysimääräiset korvaukset.
26. Muut maat Suomen tasolle eläinten hyvinvoinnin ja ruoan puhtaudessa.
27. Rituaaliteurastus kiellettävä.
28. Rangaistukset eläinsuojelurikoksista nykyistä tuntuammiksi.
29. Huoltovarmuutta ylläpidettävä aina, jotta Suomi ja suomalaiset pärjäävät.
30. Kotimaisten energiamuotojen käyttömahdollisuuksia lisättävä.
31. Turve palautettava energiapalettiin ja määriteltävä uusiutuvaksi.
32. Turveyrittäjille on taattava ennustettava toimintaympäristö.
33. Koulutuksen maaseutualoilta oltava kunnossa - suomalaista työvoimaa.
34. Panostuksia suomalaisen työvoiman saatavuuteen - ulkomaiseen työvoimaan nojaaminen iso riski.
35. Lisää rahaa tiestöön - kunnossapitoon ja peruskorjauksiin.
36. Lisätään siementen varmuusvarastointia.
37. Alkuperäisrotuisten eläinten elävää geenipankkia ja alkuperäiskasvilajikkeita ylläpidettävä.
38. Kotimaista lannoitetuotantoa vahvistettava.
39. Tietoturvaan panostettava, lisää koulutusta.
40. Itä-Suomi pelastettava; koko Suomi pidettävä asumiskelpoisena.
41. Pohjois-Suomen merkitys porttina länteen tunnustettava.
42. EU:ssa ajettava Suomen maaseudun etua: saatava merkittävää aluetukea.
43. Metsäpolitiikan pysyttävä kansallisissa käsissä.
44. Metsiä ei saa museoida muun Euroopan hiilinielueiksi.
45. Suomalaisen puun käyttöä ei tule EU:n toimesta rajoittaa.
46. Suomen ilmastotoimiin aikalisä.
47. Metsäteollisuuden toimintaedellytyksiä ei saa heikentää.

48. Eri hakkuutavat, myös avohakkuu, on sallittava myös tulevaisuudessa.
49. Turvemaita ei tule sulkea metsätalouden ulkopuolelle.
50. Suomen saavutettava isompi osuus metsäalan maailmanlaajuisesta kasvusta.
51. Lainsäädännön oltava ennustettavaa ja sen on tuettava taloudellisesti, ekologisesti ja sosiaalisesti kestävää metsätaloutta.
52. Puurakentamista lisättävä ja esteitä purettava.
53. Metsien suojelun on aina perustuttava vapaaehtoisuuteen.
54. Toimet metsien monimuotoisuuden parantamiseksi kohdennettava suojeluarvoltaan parhaimpiin kohteisiin, ei talousmetsiin.
55. Uudet kansallispuistot eivät saa rapauttaa edeltävien rahoitusta ja kuntoa.
56. Vapaaehtoinen pääsymaksu kansallispuistojen kävijöiltä.
57. Metsästä ei tule lähtökohtaisesti rajoittaa luonnonsuojelualueilla.
58. Metsästyksen tulevaisuus turvattava, haittaavia toimia ja lainsäädäntöä torjuttava.
59. Suurpedon hyökkäykseltä saatava puolustaa omaisuuttaan.
60. Ampumarataverkostoa kasvatettava.
61. Lasten ja nuorten metsästyks-, erä- ja retkeilytoimintaan panostuksia.
62. Peruskouluun mahdollisuus suorittaa metsästyskortti.
63. EU:sta tuleva haitallinen sääntely mm. lyijypohtaisten luotien ja haulien käytön kieltä torjuttava.
64. Asepassi useiden erillisten lupaprosessien sijaan.
65. Vaihtelevat tulkinnot aselupakäytänteissä poliisilaitosten välillä kitkettävä.
66. Perusteettomista aselupien määräaikaisuuksista luovuttava.
67. Kannanhoidollinen suden-, karhun- ja ilveksenmetsästys turvattava lailla.
68. Valitusoikeutta poikkeusluvista tarkasteltava - koskettava valittajaa.
69. Poikkeusluvut myönnettävä riittävän ajoissa.
70. EU:ssa vaikutettava suurpetojen siirtämiseksi metsästettävien lajien liitteeseen.
71. Häirikökosia poistettava nykyistä joustavammin.
72. Kotimaista kalaa enemmän suomalaisten lautasille.
73. EU:sta tulevaa haitallista sääntelyä torjuttava myös kalateollisuudessa.
74. Harmaahylkeen ja itämeren norpan pyyntikiintiön saavuttamiseksi luotava kannusteita ja purettava esteitä.
75. Merimetsojen suojametsästyksen riittävästi lupia.
76. Kalankasvatuksen lupabyrokratiaa vähennettävä.
77. Kotimaista kalankasvatusta on suosittava, jotta voimme vähentää ulkomaan tuontia - myös huoltovarmuuskysymys.
78. Jokamiehenoikeuksiin kuuluvan vapaa-ajankalastuksen edellytyksiä on lisättävä esimerkiksi helpottamalla kalastuslupakäytäntöjä.
79. Vesistöistä on pidettävä huolta ja luotava hyvät puitteet myös vapaa-ajankalastajille ja kalastusmatkailulle.
80. Suomalaiseen matkailuotteistamiseen panostettava ja kehitettävä matkailualaa yksituumaisesti.
81. Saavutettavuus on matkailuelinkeinon kulmakivi - julkisen liikenteen aikatauluja on yhtenäistettävä.
82. Suomalaisten ostovoimasta on pidettävä huolta - kotimaanmatkailu kiittää.
83. Matkailua edistettävä kestävä matkailun periaatteet mielessä pitäen - ei turistiryille.
84. Ravintola-alan sääntelyä purettava eurooppalaiselle tasolle - koskee erityisesti alkoholinmyynnin byrokratiaviidakkoa.
85. Paikalliset ruokaerikoisuudet ja suomalainen keittiö kunniaan, myös ruokaviennin näkökulmasta.
86. Peruspalvelut maaseudullakin taattava, lisää myös liikkuvia palveluita ja digitalisaation hyödyntämistä.
87. Kyläkoululisää jäljellä olevien pienten lasten koulujen pelastamiseksi.
88. Etäopetusmahdollisuuksia lisää - valinnaisaineiden määrä kasvaa.
89. Kuntarajat eivät saa olla este käydä lähikoulua.
90. Yksityisteiden merkitys tunnustettava - lisää panostuksia.
91. Yksityisautoilun edellytykset turvattava - auto on välttämättömyys.
92. Paikkariippumatonta työskentelyä ja monipaikkaista asumista kehitettävä.
93. Paikkariippumatonta rekrytointia lisättävä julkisorganisaatioissa.
94. Kiinteät laajakaistayhteydet välttämättömyys maaseudun elinvoiman ja palveluiden turvaamiseksi.
95. Maan sisäiset lennot maakuntiin turvattava pitkäaikaisella ratkaisulla.
96. Hajautettu yliopisto- ja ammattikorkeakouluverkko.
97. Perustettava toinen maa- ja metsätaloustieteellinen tiedekunta sekä eläinlääketieteellinen tiedekunta.
98. Etätöitä lisättävä, kun se on mahdollista.
99. Maaseuturakentamisen esteet purettava.
100. Vapaa-ajan asuntoja voitava muuttaa vakituisiksi asunnoiksi.

PERUSSUOMALAISET